

Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag, men indskrænke mig til at anbefale det til det høje Tings Velvillie og til en saa hurtig Behandling, at Lovforslagets Gennemførelse i indeværende Rigsdagssamling derigennem muliggøres.

Bækgaard: Ikke alle de Lovforslag, som vi forhandler om herinde paa Rigsdagen, følges med lige stor Interesse og Opmærksomhed ude blandt Befolkningen, men det Forslag, vi i Dag beskæftiger os med, hører til dem, der sikkert kan paa-regne almindelig Interesse, og det er ganske naturligt. For det første drejer det sig om en hel Masse Penge, som bliver trukket ud af de offentlige Kasser, Statens og Kommunernes, og man skænker det jo altid nogen Opmærksomhed, om disse Penge ogsaa bliver anvendt til berettigede Formaal. Paa den anden Side betyder dette Lovforslag overmaade meget i social Henseende; det kan bidrage til at befri mange Mennesker for økonomiske Bekymringer og for det Afhængighedsforhold til andre, de muligvis ellers kunde komme til at staa i; thi der kommer jo, før eller senere, for alle en Tid, da Arbejdsevnen begynder at svigte, da den ikke længere er tilstrækkelig til, at man kan tjene det nødvendige til sit Underhold. Nu er Forholdet naturligvis ikke saaledes at forstaa, at vi med dette Lovforslag begynder paa bar Bund, at vi skal udfylde et Hul i den hittidige Lovgivning. Vi har i Forvejen som bekendt en Lov om Aldersunderstøttelse, en Lovgivning, vi har haft siden 1891, og som i de ca. 30 Aar, den har virket, har været til Gavn og Velsignelse for mange i vort Samfund og er blevet et saadant Led i Samfundshusholdningen og i Arbejdet paa at bygge vort Samfund op, at ingen kan tænke sig at undvære det uden at faa noget andet i Stedet, der lige saa godt eller helst bedre løser den samfundsnyttige Opgave: at sikre de uformuende gamle en rimelig Tilværelse. Det er undertiden blevet fremhævet, og vist ikke med Urette, at Danmark steds har været foran med Hensyn til social Lovgivning, foran med Hensyn til det offentliges Forsorg overfor gamle og trængende, en Førerstilling, som jo kun tjener vort Land til Ære. For ca. 30 Aar siden, da vi fik flere store Love om offentlig Forsorg, deriblandt ogsaa Aldersunderstøttelsesloven, kunde det snarere siges, at vi begyndte paa bar Bund paa dette Omraade. Men forud for disse store Resultaters Fremkomst er der selvfølgelig gjort meget Arbejde, der havde fundet mange Overvejel-

ser og Forhandlinger Sted. Hvor interessant det end kunde være at komme ind paa en historisk Udredning af dette Forhold, skal jeg dog afholde mig derfra nu. Jeg skal blot nævne, at med Hensyn til Forsorgen for gamle var der den Gang ligesom nu to Anskuelser, der gjorde sig gældende, to Principper, der stod overfor hinanden: Forsikringsprincippet og den vederlagsfrie Understøttelses Princip. Med Aldersunderstøttelsesloven af 1891 fik vi det sidste Princip gennemført, men Tanken om senere at komme over til det første, Forsikringsprincippet, har dog ikke derfor været skrinlagt; den har stadig sine Talsmænd, og efter min Mening er det ogsaa gode og sunde Tanker, der ligger bag dette Ønske. Det er da for Resten heller ikke ukendt i Udlandet, at man først har haft det ene Princip gennemført og derefter er gaaet over til det andet. Dog har man ganske vist ikke der haft det ene gennemført og praktiseret saa længe, som vi nu har gennemført og praktiseret den vederlagsfrie Understøttelse.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Emne nu, saa meget mindre som min personlige Mening er den, at vor økonomiske Stilling for Øjeblikket ikke kan magte en saadan Opgave. Men det var ikke alene disse to Principper, der kunde være Tale om, der kunde ogsaa være Tale om to Principper indenfor det ene Omraade, indenfor den vederlagsfrie Understøttelses Omraade. Der kunde være Tale om, at der enten i Loven blev fastsat bestemte Sæts, eller at det blev overladt til de kommunale Myndigheder at fastsætte Understøttelsesbeløbene efter det frie Skøn. Under de Forhandlinger, der førte til Aldersunderstøttelsesloven i 1891, var begge Tanker ogsaa fremme. Der har tidligere været fremsat og behandlet Forslag om faste Takster, men Resultatet blev som bekendt, at det frie Skøn sejrede. Der kan siges en hel Del til Fordel for begge Principper, og, som før sagt, har den gamle Aldersunderstøttelseslov virket til stor Nytte. Og skønt Svagheden ved det frie Skøns Princip under Brugen er blevet mere iøjnefaldende, er Fordelene derved dog sikkert endnu saa store, at mange af de Folk, der administrerer Loven, kun med Vemod vil se dette Princip forsvinde. Det foreliggende Lovforslag betyder imidlertid en Overgang til det nye Princip, de faste Takster. Den højtærede Indenrigsminister har nu gjort Rede for Fordelene derved, ligesom han for øvrigt har gennemgaaet Lovforslaget, saa jeg skal ikke komme dybt ind paa dets